

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 1T/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424010475
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2025:6424010475.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom, v konaní pred samosudcom JUDr. Štefanom Juhásom, na hlavnom pojednávaní konanom v Žiari nad Hronom dňa 23. 07. 2025, takto

rozhodol:

Obžalovaný:

A. B. C., narodený XX. XX. XXXX v D. E. F., trvale bytom G. H. XXX,

sa uznáva za vinného, že

dňa 25. 05. 2024 v čase o 13.40 h na miestnej komunikácii pred garážou pri futbalovom ihrisku v Laderskej Vieske, časť Vieska, pri verbálnom konflikte s I. J., nar. XXXX, tomuto vulgárne nadával, následne mu povedal, že v Rakúsku zaplatí 5 000,- € a „dajú ho dole“, ďalej, že ho vybaví 10-timi ranami, následne nastúpil do osobného motorového vozidla zn. Mercedes GLE, ev. č. K., kde z úložného priestoru vozidla vybral krátku strelnú zbraň SIG SAUER P320, číslo 58B010581, ktorou z priestoru vozidla namieril na I. J. a opakovane naznačil výstrel, pričom prst mal na spúšti, čo vzbudilo u poškodeného obavu o jeho život,

t e d a

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou,

č í m s p á c h a l

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona,

za to mu ukladá:

Podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, za použitia § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno j) Trestného zákona, § 56 odsek 1, 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1 000 (tisíc) Eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona súd ustanovuje obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, ukladá obžalovanému trest prepadnutia veci, a to strelnú zbraň značky SIG SAUER P320, číslo 58B010581.

o d ô v o d n e n i e :

Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) bola 04. 09. 2024 doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „prokurátor“) pod č. X I. XXX/XX/XXXX-X, na obžalovaného A. B. C., nar. XX. XX. XXXX (ďalej len „obžalovaný“), pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, vzhľadom na čo súd vykonal potrebné dokazovanie, a to výsluch obžalovaného, poškodeného I. J. (ďalej aj „poškodený“), svedkov, oboznámenie sa s listinnými dôkazmi a na základe toho zistil skutkový stav tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že to bola chyba, keď išiel za poškodeným I. J. a je mu to ľúto, mal ísť rovno na políciu. Bol však už zúfalý, lebo tie motorky počúva celý deň. Niekoľkokrát ich upozornil, že ho to ruší, na to však nebola žiadna reakcia alebo arogantná. To čo však urobil, nebolo pekné ani správne. Ale celé je to vymyslené. V ten deň bol u mami a zbadal poškodeného I. J. že ide, tak išiel za ním ku garáži poškodeného I. J. a skúsi to ešte raz predtým než ich bude kriminalizovať a podávať trestné oznámenie. Reakcia bola taká, že sa vytočil, neovládol sa, premohli ho emócie. Na poškodeného bol vtedy vulgárny, nadával a kričal na neho. Vnímal však to, že sú tam ľudia, kamera. Úplne nelogické mu prišlo, keď si čítal výpovede svedkov, z ktorých jeden tesne potom prišiel za poškodeným I. J. a spýtal sa ho, čo sa stalo, ktorý mu vôbec nespomenul, že naňho vytiahol zbraň. Obžalovaný priznal, že mal viac kontaktov s motorkármi. Obžalovaný má rodinný dom tesne pod horou a je tam taká poľná cesta. Ku konfliktu došlo pri garáži poškodeného I. J. pri futbalovom ihrisku, ktorý trval asi 4 minúty. Poškodený I. J. reagoval tak, že najprv bol ticho lebo naňho obžalovaný kričal a nadával, ale potom bol aj poškodený tiež taký, čo obžalovaný chápe. Obžalovaný poprel, že by poškodenému I. J. povedal, že v Rakúsku zaplatí 5000 € a že ho dajú dole, ani že by mu povedal, že ho dá 10 ranami dole. Za takú hlúposť by nedal ani 10 €. Nevie zabiť ani zajaca, nieto ešte človeka. Ku garáži prišiel autom, z ktorého vyšiel von k nemu. Keď bolo po všetkom, obžalovaný si sadol do auta, otočil sa a cestou späť sa opäť pristavil pri poškodenom a prstom ešte z auta ukázal na poškodeného že pôjde zajtra na políciu. Bol vo väčšej vzdialenosti od poškodeného, ktorý sa už vracal do garáže.

Obžalovaný poprel, že by mal v tom čase v aute zbraň, ale s istotou to potvrdiť nevedel, pretože sa mu v minulosti stalo, že ju zabudol v aute. Na poškodeného však nemieril zbraňou. Držiteľom zbrojného preukazu je asi 6 až 7 rokov. Nerozprával sa s poškodeným I. J. o tom, že je držiteľom strelnéj zbrane. Predtým sa s poškodeným I. J. nerozprával o tom, že má zbraň, ale polka dediny vie, že má zbraň, vrátane kamaráta poškodeného I. L.. V čase skutku videl nejakých ľudí v blízkom okolí. Okolnosti, ktoré uvádzali príslušníci PZ v úradnom zázname o zaistení strelných zbraní obžalovaného, obžalovaný potvrdil ako pravdivé. Keďže jedna zo zbraní bola zaistená v motorovom vozidle, obžalovaný si nevedel spomenúť, kedy si zbraň vložil do motorového vozidla. Bežne nosieval zbraň v aute, niekedy si ju tam aj zabudne.

Svedok – poškodený I. J. na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaného pozná, ale nie sú v kontakte. Vedel, že obžalovaný je z Ladomerskej Viesky a väčšinu času je v Rakúsku. Zdravil sa s ním, ale len ako obyvatelia obce. Samotný priebeh skutku opísal tak, že sa vracal z tréningu. Prvýkrát obžalovaného registroval na križovatke. Pokračoval v ceste svojou dodávkou ku garáži. Obžalovaný zaparkoval pred garážou poškodeného tak, že ho zablokoval. Videl, že obžalovaný je našťvaný, od prvého momentu mu nadával, snažil sa ho však upokojiť. Obžalovaný neustále vykrikoval a nadával poškodenému. Keď obžalovaný videl, že poškodený nereaguje, obžalovaný ďalej uvádzal, že ich bude

riešiť a udá ich na políciu, na čo poškodený reagoval otázkou, že o čo sa mu jedná, ale napätie stupňovalo. Obžalovaný vyzýval poškodeného aby ho napadol, na to však nereagoval. Keď obžalovaný videl, že poškodený je kľudný, začal obžalovaný stupňovať svoje správanie vyhrážkami, že v Rakúsku má rôznych známych a postarajú sa o to, aby ho dali dole. Poškodený na to nereagoval, čo obžalovaného ešte viac nahnevalo. Obžalovaný sa začal vyhrážať, že sa o neho postará on sám, že poškodeného zastrelí, že mu dá desať rán do hlavy. Na to išiel do auta a keď sa snažil odísť, obžalovaný sadol do auta otočil sa, stiahol okienko, vytiahol zbraň, namieril na poškodeného a naznačil dvakrát výstrel. V tom sa poškodený zľakol, chcel sa schovať za auto. Obžalovaný pridral a rýchlo odišiel. Až na políciu sa dozvedel, že má obžalovaný zbrane v legálnej držbe. Dovtedy si myslel, že mal len plynovú zbraň. Po tomto skutku už mal obavu a strach z obžalovaného.

Počínanie obžalovaného sa však týmto neskončilo. Ani nie 2 hodiny potom ako sa stal tento skutok, obžalovaný napadol iného chalana, M. N., ktorý zhodou okolností išiel na motorke a obžalovaný mu hodil 30 cm kameň priamo do hlavy a mal šťastie že mal prilbu. Poškodený I. J. si myslí, že obžalovaný bol v tom, že na motorke sedel poškodený a že ho ide dráždiť na motorke. Obžalovaný zrejme týmto chcel dokončiť svoje vyhrážky voči poškodenému I. J.. Dovtedy žiadny konflikt medzi sebou nemali. Poškodený najprv nevedel čo má robiť, ale keď sa dozvedel aj o tom incidente so skalou, hneď na ďalší deň išiel podať trestné oznámenie. Potom začal podávať obžalovaný na poškodeného oznámenia, chodil po výsluchoch, bolo evidentné, že mu chce robiť napriek. Na úkony sa však obžalovaný nedostavoval. Sem tam chodil obžalovaný popred garáž, zazeral na poškodeného, niečo naňho aj vykrikoval, ale snažil sa mu vyhýbať. Obžalovaný kričal aj vyhrážky na poškodeného, ale na vyhrážky si dával pozor, aby to nebolo dosť nahlas. Vyhrážky boli o tom, že má nejakých kamarátov v Rakúsku, že zaplatí 5 000 €, aby sa to ukončilo a keď poškodený nereagoval, tak to obžalovaný stupňoval ďalšou vyhrážkou, že ho dá sám dole.

Obžalovaný sa potom otočil autom a zase zastal pred ním. Pozeral sa na poškodeného, stiahol okienko, vytiahol a namieril zbraň asi 7 metrov, možno menej pred poškodeným a naznačil výstrel. Poškodený dobre videl, nebola to len ruka, bola to čierna zbraň - pištoľ a videl, že sa po ňu natiahol smerom do úložného priestoru zo spolujazdcovej strany. Obžalovaný má vysoké auto (SUV, pozn. súdu), preto nevidel do auta, čo obžalovaný presne robí, ale videl, že sa rukou naťahoval smerom k skrinke spolujazdca a následne vytiahol zbraň. Naťahoval sa pravou rukou, v ktorej mal aj zbraň.

Nevytiahol ju cez okno von z auta, iba cez stiahnuté okno spolujazdca ju namieril na poškodeného. Bola tam aj kamera, ale bol len o pár uhlov ďalej, inak by bol celý incident na kamere. Pred týmto incidentom poškodený počul, že chalani videli, že obžalovaný má zbraň. Aj kamarát O. N. mu vravel, že obžalovaný na neho so zbraňou tiež vybehol. Poškodený I. J. nemá zbrojný preukaz, nie je držiteľom zbrane, takže nevie detailnejšie opísať pištoľ obžalovaného. Bola to kratšia zbraň. Môže byť 25 možno 30 cm nevidel ju z boku (z profilu). Namieril ju priamo na poškodeného. V okolí boli aj ľudia a to O. J., I. P.. Neboli tam prítomní Q. H., ani H. N.. Obžalovaný je s Q. H. dobrý kamarát, preto ho označil za svedka, aby mu podržal výpoveď.

Tesne po incidente sa poškodený rozprával so svedkom O. J., ale nechcel mu rozprávať presne, čo sa stalo, lebo vedel, že len vyzvedá, len sa pýtal či to videl. Ľudia na dedine sú zvedaví, ale nikto nechce nič riešiť.

Obžalovaný podal poškodenému otázku, pri ktorej mu tykal, či si je poškodený istý, ako videl, že vyberá zbraň od spolujazdca. Poškodený uviedol, že istý si nie je, pretože nevie, či tam len odhodil puzdro alebo vyťahoval zbraň, ale videl natiahnutie ruky smerom ku skrinke spolujazdca a následne vytiahnutie zbrane.

Na otázku či si spolu tykajú, obžalovaný uviedol, že si tykajú a poškodený reagoval, že nikdy si oficiálne nepotykali. Ale keď mu obžalovaný nadával, tak mu tykal.

Asi mesiac pred skutkom sa obžalovaný zastavil pred poškodeným pred jeho garážou, kde si umýval motorku. Pýtal sa poškodeného, že či jazdí na motorke a pod. aj vtedy to už eskalovalo. Už vtedy začal s tým, aby poškodený obžalovaného napadol, snažil sa ho zastrašiť vyvolať konflikt. Na otázku, či vie, prečo si obžalovaný vyhlíadal práve poškodeného, keď v dedine je viacero motorkárov, uviedol, že asi obžalovaný videl, že má motorku, tak si myslel, že je člen bandy, ktorá mu jazdí poza jeho dom. Trestné

oznámenie podával poškodený až nasledujúci deň v nedeľu, pretože skutok sa stal tesne pred druhou poobede a o druhej začínala svadba, kde robil šoféra.

Obžalovaný na výsluch poškodeného reagoval, že sa poškodenému za nadávky ospravedlnil, ale ostatné čo vypovedal, považuje zo strany poškodeného za lož. Rovnako ten príbeh s M. N. je vymyslený. Nikdy nemal zbraň v skrinke (fochu) spolujazdca. Aj policajti mu zbraň zaistili v stredovej konzole.

Svedok Q. H. bol prítomný blízko skutku, ale nepočul, čo si kričali. Poškodený stal pri svojej garáži a obžalovaný prišiel svojim autom smerom od obce. Pýtal sa po skutku oboch čo sa stalo. Obžalovaný mu vravel, že sa bavili o motorke, s ktorou poškodený jazdil. Poškodený I. J. mu vravel, že sa hádali o motorke, ale nič viac k tomu obaja nepovedali. Oboch pozná, pretože obaja sú jeho zákazníci v autoservise.

Svedok O. J. uviedol, že počul v deň skutku hlasnejšiu vravu, ale nebolo počuť, o čom sa rozprávali, ani medzi kým. Keď to skončilo, išiel sa spýtať I. J., čo sa stalo, ten mu povedal, že sa s ním obžalovaný hádal, že chodia na motorkách okolo domu obžalovaného a že ho rušia. Ani nevie, prečo ho ako svedka v tejto veci uviedli. Bol vo vzdialenosti asi 30 metrov. Dĺžku incidentu odhadol na 5 až 6 minút. Vrava bola od obidvoch. Svedok nevníma, že by teraz bol problém s tým, že by po dedine, či v lese chodil niekto na motorke a rušil by ostatných obyvateľov. V minulosti však vedel o tom, že niekto chodil na motorke aj v lese. Poškodený I. J. mu mal povedať, že on už tam nechodí. V minulosti si nevšimol, že by obžalovaný riešil podobné incidenty ohľadom motoviek.

Svedok H. N. uviedol, že sa ponáhlal na oslavu, keď prechádzal okolo garáže a počul, že sa obžalovaný s poškodeným hašteria, ale nič konkrétne nepočul. Obžalovaný tam zvyšoval hlas. Mal vedomosť, že obžalovaný bojuje proti tým, čo chodia na motorkách a medzi nich patril aj poškodený I. J.. V minulosti vedel o tom, že je partia chlapcov, ktorí chodia na motorkách do lesa a bolo to počuť, ale oficiálne to ako starosta obce neriešil. Bolo to už viac ako šesť rokov dozadu. Vyhrážky nepočul a nevidel ani osoby, preto nemohol vidieť ani zbraň obžalovaného. Nepristavil sa pri nich, ani sa ich nepýtal. On sa zdržal vo svojej garáži asi 5 minút a keď odchádzal, auto obžalovaného tam už nebolo. Po skutku sa stretol s oboma, ale ani jeden sa s ním o tom nerozprával. Obžalovaný je asi 8 až 10 krát na Slovensku, preto ho až tak nevníma, ale v minulosti asi v roku 2020 mu obžalovaný spomenul, že ho trápia motorkári, ktorí jazdia blízko jeho obydlia.

Svedok I. P. uviedol, že bol asi 30 metrov spolu so svedkom O. J. od garáže, kde sa niekto hádal, ale nevedel o čom, ani kto. Celý incident trval asi 2 minúty, ale nevedel to presne uviesť. Videl tam jedno tmavé auto. Myslí si, že to bolo obojstranné.

Súd vykonal ďalšie dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to zápisnice o trestnom oznámení (č. I. 1 – 7), z ktorej vyplýva, že poškodený I. J. opísal priebeh skutku v zhode s tým, ako neskôr vypovedal v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní.

Z oznámenia príslušníkov PZ vykonávajúcich zaistenie strelnej zbrane obžalovaného z 06. 05. 2025, vyplýva, že dňa 27. 05. 2024 bola zaistená zbraň SIG SAUER P320, 58B010581 s jedným vloženým zásobníkom v zbrani, v ktorom bolo 9 nábojov 9 mm luger. Zbraň bola zaistená z OMV zn. Mercedes GLE, ev. č. K. odstavenom na adrese G. H. XXX, pričom zbraň mal obžalovaný odloženú v čiernej kapsičke umiestnenej v úložnom priestore na strane spolujazdca v prednej časti vozidla. O zaistení strelných zbraní je aj úradný záznam z 27. 05. 2024, potvrdenia o zaistení strelných zbraní, vrátane strelnej zbrane zn. SIG SAUER P320, číslo 58B010581, streliva a potvrdenie o úschove zaistených zbraní a streliva (č. I. 56-60).

Z kamerového záznamu, snímajúceho stojisko s kontajnermi v obci Ladomerská Vieska v blízkosti miesta skutku, nebol zachytený priebeh incidentu, iba prichádzajúce a odchádzajúce vozidlo obžalovaného v priebehu cca. 4 minút, ako aj okoloidúceho svedka H. N..

Z predloženého rozhodnutia Okresného úradu Žiar nad Hronom z 07. 10. 2024 č.: OU-ZH-OVVS-2024/011085-006, vyplýva, že obžalovaný bol obvinený z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu spáchanému voči M. N., konanie však bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku nebolo obžalovanému preukázané.

Zo správy obce Ladomerská Vieska o povesti obžalovaného (č. I. 65) vyplynulo, že obžalovaný sa v obci zdržiava iba zriedkavo a nebol doposiaľ riešený za svoje správanie komisiou verejného poriadku.

Lustráciou v registri priestupkov (č. I. 68) bolo zistené, že doposiaľ sa dopustil jedného priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (01. 12. 2019), za čo bol riešený napomenutím.

Z odpisu registra trestov (č. I. 67) súd zistil, že obžalovaný má doposiaľ dva záznamy, naposledy mu bolo podmienene zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou 18 mesiacov, počas ktorej sa osvedčil.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spornou nebola skutočnosť, že obžalovaný vyhľadal poškodeného I. J., aby ho verbálne napadol a konfrontoval, čo obžalovaný ani nepopieral a poškodený uvedené skutočnosti podrobne opísal. Rovnako nebol sporný ani záver incidentu, keď sa mal obžalovaný s autom otočiť a zastať pred poškodeným. Obžalovaný však popieral, že by sa poškodenému vyhrážal a že by na neho namieril zbraň. Jeho obrana spočívala v tvrdení, že z okna spolujazdca mal na neho mieriť prstom a pritom sa vyhrážať, že pôjde na políciu. Teda z celého skutku bolo sporným iba to, či obžalovaný použil slovné vyhrážky, ktoré adresoval poškodenému I. J. a namieril na neho z auta zbraň.

Svedkovia, ktorí v konaní vypovedali, podľa svojich slov nič konkrétne nevideli ani nepočuli; uvádzali len, že obžalovaný hlasno kričal na poškodeného, resp. že registrovali hlasnejšiu vravu. Svedok Q. H. sa javí ako nedôveryhodný, keďže obžalovaného aj poškodeného pozná zo servisu, kde sú jeho klientmi, a je preto pravdepodobné, že svoju výpoveď prispôbil tak, aby si sám neuškodil. Pokiaľ ide o ostatných svedkov, podľa názoru súdu je málo pravdepodobné, aby pri takej blízkosti, v akej sa nachádzali, vôbec nič nepočuli alebo nevedeli zachytiť aspoň niektoré slová, ktoré obžalovaný podľa vlastných tvrdení nahlas vyslovil. Zároveň však nemožno vylúčiť, že obžalovaný si bol prítomnosti osôb vedomý a pri vyhrážkach znížil hlas, aby minimalizoval riziko, že ich niekto začuje. Napokon, ak mieril zbraňou z priestoru motorového vozidla, svedkovia nemuseli nič počuť a v prípade, že sa nachádzali v nevhodnom uhle, ani nič vidieť.

Poškodený I. J. však podrobne opísal celý priebeh incidentu, a je potrebné zdôrazniť, že jeho výpoveď bola totožná s tým, ako vypovedal pri podaní trestného oznámenia, ako aj počas výsluchu v prípravnom konaní. Jeho výpoveď bola v zhode s tým, čo uvádzali svedkovia, ktorí mali zachytiť, ako obžalovaný prišiel za poškodeným a že bolo počuť hlasnú vravu. Výpovede svedkov teda síce nepotvrdili, ale ani nevyvrátili skutočnosti uvádzané poškodeným I. J.. Rovnaké skutočnosti boli potvrdené kamerovým záznamom v blízkosti miesta skutku. U poškodeného súd nezistil motív, pre ktorý by mal dôvod účelovo podať trestné oznámenie. Ak by chcel poškodiť obžalovanému, resp. by ho chcel trestať alebo sa mu pomstiť za to, že mu obžalovaný nadával, je vysoko nepravdepodobné, aby z tohto dôvodu išiel na druhý deň počas víkendu osobne podať trestné oznámenie za nebezpečné vyhrážanie, v ktorom by si vymýšľal vyhrážky, či namierenie zbrane obžalovaným. Poškodený by nič nezískal tým, že by na obžalovaného podal trestné oznámenie založené na nepravdivých skutkových tvrdeniach. Naopak, riskoval by krivé obvinenie. Ako vyplýva z výpovede poškodeného, ani po trestnom oznámení sa správanie obžalovaného voči nemu zásadne nezmenilo. Je pritom zrejmé, že poškodený na motorke v obci nejazdil, čo vyvrátil poškodený a obžalovaný o tom nepredložil žiaden presvedčivý dôkaz.

Z výpovede poškodeného I. J., ako aj výpovede obžalovaného vyplýva, že predtým medzi sebou nemali žiaden konflikt s výnimkou jednej udalosti, kedy mal obžalovaný vyhľadať poškodeného I. J., kde sa ho mal pýtať na to, či jazdí motorkou poza jeho dom. Žiadny osobitný vzťah medzi nimi nebol, ani z danej situácie nevyplýva, že by ho poškodený I. J. svojim správaním mal vyprovokovať k uvedenej reakcii. Ak by poškodený mal záujem podávať trestné oznámenie z akéhokoľvek osobitného motívu voči obžalovanému, mohol tak urobiť už pri prvom ich stretnutí, na ktorom podľa vyjadrení poškodeného I. J. už vtedy obžalovaný pôsobil konfliktne. Aj táto skutočnosť preukazuje, že poškodený I. J. riešil vec podaním trestného oznámenia, keď už naozaj pociťoval dôvodnú obavu o svoje zdravie a život z vyhrážok obžalovaného.

K argumentom obžalovaného, podľa ktorého je nelogické, aby poškodený podával trestné oznámenie až nasledujúci deň, ak pociťoval obavu o svoj život, súd uvádza, že nie je podstatné, ako poškodený po skutku reagoval, resp. či reagoval tak, ako by konal ideálny človek v jeho situácii. V stresovej situácii reaguje každý inak a správanie nemožno hodnotiť podľa vzorového modelu, ktorý podľa obžalovaného

predstavuje „logickú“ reakciu. Po takejto udalosti môže niekto pôsobiť utiahnuto a nemusí mať potrebu hovoriť o nej hneď s prvou osobou, ktorú stretne. Z takéhoto správania nemožno vyvodiť, že sa skutok nestal alebo že poškodený nepociťoval dôvodnú obavu. Poškodený dôveryhodne vysvetlil, že po skutku sa ponáhlal na svadbu, kde robil vodiča. Objektívne teda mal také povinnosti, ktoré nemohol ignorovať. Ak nepodal trestné oznámenie hneď, ako to podľa obžalovaného urobiť mal, neznamená to, že obavu z konania obžalovaného nepociťoval.

Rovnako v prospech obžalovaného nesvedčí ani argument, že potom, ako sa dozvedel o podanom trestnom oznámení mal iniciatívne navrhnúť vyšetrovateľovi zabezpečenie kamerového záznamu z miesta skutku. Uvedené žiadnym spôsobom nepreukazuje, že sa skutok nestal tak, ako ho opísal poškodený I. J.. Obžalovaný si pritom mohol byť vedomý ešte pred samotným skutkom, že miesto garáže poškodeného I. J. nie je snímané žiadnou kamerou, prípadne, že kamera nevyhotovuje zvukový záznam. Keďže nie je možné vylúčiť takúto vedomosť obžalovaného, nemôže mu byť na prospech ním uvádzaný argument.

Dôvodná obava predstavuje taký subjektívny pocit poškodeného, ktorý v dôsledku konania obžalovaného v ňom vyvoláva reálnu obavu o jeho život alebo zdravie. Teda skutočnosť, že poškodený mal dôvodnú obavu nie je možno odvodiť od príkladného správania sa poškodeného po skutku, ako by sa podľa obžalovaného mal spávať, ale od toho, ako sa v ňom prejavila dôvodná obava. Poškodený uvádzal, že mal z obžalovaného strach, ktorý sa ešte znásobil, keď sa pri podaní trestného oznámenia dozvedel, že obžalovaný je držiteľom zbrane. Do skutku totiž vedel len to, že obžalovaný má zbraň, ale nevedel, či ide o skutočnú zbraň alebo iba napr. o plynovú pištoľ. Jeho obavy sa prehĺbili aj tým, že sa dozvedel o útoku, pri ktorom mal obžalovaný v ten istý deň hodiť kameň do motorkára. Poškodený bol presvedčený, že tento útok smeroval proti nemu, avšak obžalovaný zrejme nevedel, že kvôli prilbe sa na motorke nenachádzal poškodený, ale iná osoba. Neskôr sa poškodený snažil obžalovanému vyhýbať, avšak ten aj naďalej chodil popred jeho garáž, vykrikoval naňho a zazeral. Takéto správanie bolo spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu u poškodeného, že hrozby obžalovaného môžu byť naplnené. Je síce pravdou, že obžalovaný nebol uznaný vinným z priestupku na základe rozhodnutia Okresného úradu Žiar nad Hronom z 07. 10. 2024 č.: OU-ZH-OVVS-2024/011085-006, ale nie z dôvodu, že sa nestal, ale z dôvodu, že sa nedokázalo, že uvedený priestupok, ktorý sa stal v rovnaký deň ako predmetný skutok, spáchal obžalovaný. V obci sa pritom v tom čase nikto nesťažoval na hluk motoriek, iba obžalovaný, čo potvrdili svedkovia H. N., ktorý bol bývalým starostom obce Ladomerská Vieska, ako aj svedok O. J..

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný vyhľadal kontakt s poškodeným, nie naopak, teda poškodený nemal dôvod, ani motív vymýšľať si na obžalovaného vyhrážky, či mierenie strelnou zbraňou. Nie poškodený mal problém s obžalovaným, ale práve naopak, obžalovanému prekážali jazdy motorkou v okolí jeho domu a domnieval sa, že to práve poškodený jazdí motorkou, a preto ho šiel konfrontovať. Súd zdôrazňuje, že aj z výpovede obžalovaného vyplýva, že ten si na poškodeného vyslovene počkal, kým príde k svojej garáži. Je nepravdepodobné, že by obžalovaný bol zhodou okolností v konkrétny čas na tom mieste v obci (mimo domu obžalovaného), z ktorého zbadal okoloidúceho poškodeného. Z vykonaného dokazovania naopak vyplýva, že obžalovaný konfrontáciu s poškodeným vopred plánoval a čakal, kedy sa poškodený objaví pri svojej garáži. Uvedenú konfrontáciu obžalovaný nezvládol, čo napokon aj sám priznal a keďže poškodený reagoval spôsobom, ktorý obžalovaný vyhodnotil tak, že sa ho nebojí, resp. nemalo to na správanie poškodeného zamýšľaný účinok, obžalovaný svoje správanie stupňoval takým spôsobom, aby u poškodeného vyvolal strach, aby už viac nejazdil motorkou v okolí jeho domu, hoci nemal žiaden dôkaz o tom, že to bol práve poškodený, ktorý jazdil pri jeho dome.

Pokiaľ ide o zbraň, ktorú mal obžalovaný v legálnej držbe, tá sa pri jej predbežnom zaistení 2 dni po skutku nachádzala v motorovom vozidle v priestore, ktorý pri svojej výpovedi opakovane opísal poškodený. Uvedené potvrdili aj príslušníci PZ, ktorí na mieste zaistovali strelnú zbraň, čo je v rozpore s tvrdením obžalovaného, že zbraň sa nachádzala v stredovej konzole. Obžalovaný pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil správnosť úradného záznamu o zaistení strelných zbraní. Následne však popieral, že by príslušníci našli zbraň v mieste, ktoré opísal aj poškodený ako miesto, odkiaľ mal na neho obžalovaný vytiahnuť zbraň. Súd však neuveril tvrdeniam obžalovaného, že zbraň si dal do auta až následne po skutku a navyše presne na to miesto, odkiaľ ju videl vytiahnuť poškodený. Obžalovaný rovnako nevedel vysvetliť, prečo by sa v tejto okolnosti mýlili príslušníci PZ, ktorí zbraň zaistovali. Teda aj tento nepriamy dôkaz potvrdzuje výpoveď poškodeného v tom, kde bola zbraň, ktorú mal namieriť obžalovaný na poškodeného. Je pritom vylúčené, aby si poškodený pomýlil zbraň s namiereným prstom.

Rovnako je nemožné chcieť od poškodeného, aby ten v čase, keď na neho obžalovaný mieril zbraňou, premeriaval túto zbraň a odhadol jej presnú veľkosť, ak nemal žiadne reálne skúsenosti so zbraňou. Poškodený nemal odkiaľ vedieť, aká veľká je zbraň, ktorú obžalovaný má v legálnej držbe. Navyše, zbraň obžalovaného nevidel z profilu.

Obžalovaný ako oprávnený držiteľ zbrojného preukazu mohol a mal vedieť, že strelnú zbraň nesmie ponechať mimo dohľadu v motorovom vozidle s poukazom na § 28 ods. 4 písm. f) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Obžalovaný sa však sám priznal, že ju v motorovom vozidle občas zabudol. Z výpovede poškodeného súd ďalej zistil, že obžalovaný sa v obci prezentoval, že má zbraň, dokonca ju mal aj pred niekým vytiahnuť. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný nosil zbraň so sebou, keď sám uvádzal, že ju má z dôvodu ochrany pred divou zverou, hoci sa priznal, že by nedokázal zabiť ani zajaca.

Z dokazovania tak nevyplývalo, že by poškodený klamal o predmetom skutku, resp. že by si vo svojej výpovedi protirečil, pričom nemenej dôležitou skutočnosťou je, že poškodený vypovedal v konaní pred súdom pod prísahou a bol povinný vypovedať pravdu.

Súd uznal vinu obžalovaného na základe vierohodnej a logickej výpovede poškodeného, ktorá bola podporená nepriamymi dôkazmi a nebola vyvrátená žiadnym dôveryhodným dôkazom zo strany obžalovaného. Hoci svedkovia priamo nevideli moment vyhrážania sa so zbraňou, ich výpovede nevytlúčili verziu udalostí prezentovanú poškodeným. Súd zároveň prihliadol na okolnosti prípadu, ako napríklad držanie zbrane obžalovaným, jej nosenie v aute, jeho správanie po incidente a súlad výpovede poškodeného s objektívnymi skutočnosťami. Výrok o vine teda vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a zásady "in dubio pro reo" sa neuplatnila, keďže pochybnosti o vine neboli rozumné ani opodstatnené.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že skutok tak, ako je uvedený v obžalobe a kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona, sa stal a tento skutok spáchal obžalovaný. Obžalovaný naplnil skutkovú podstatu uvedeného prečinu tým, že sa poškodenému I. J. vyhrážal smrťou spôsobom, že to u neho mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, s cieľom donútiť ho, aby prestal jazdiť na motorke, pričom uvedený čin spáchal so zbraňou, teda závažnejším spôsobom konania. Obžalovaný konal v priamom úmysle.

Súd ďalej vykonal dokazovanie aj v súvislosti s výrokom o treste. Okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadol na všetky zákonné kritériá podľa § 34 a nasl. Trestného zákona, najmä na spôsob a okolnosti spáchania trestného činu, jeho následok, formu zavinenia, pohnútku, existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj na osobu obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, osobné pomery a možnosti jeho nápravy.

Z ustanovení Trestného zákona vyplýva, že trest má plniť represívnu, výchovnú a preventívnu funkciu, a to v rovine individuálnej aj generálnej prevencie. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, má pôsobiť výchovne a zároveň má odradiť iné osoby od páchania trestných činov. Súčasne trest predstavuje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri ukladaní trestu je nevyhnutné rešpektovať zásadu proporcionality – teda zásadu, podľa ktorej má byť trest primeraný závažnosti spáchaného skutku. Primeranosť trestu je kľúčovým predpokladom jeho výchovného účinku. Úmernosť výmery trestu súvisí aj s pohnútkou páchatela a predpokladom jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy si súd vytvára najmä na základe povahy a závažnosti trestného činu (či ide o prečin, zločin alebo obzvlášť závažný zločin), a tiež na základe hodnotenia osobnosti páchatela.

Posúdenie možnosti nápravy páchatela zahŕňa zohľadnenie jeho osobnostných vlastností, správania pred spáchaním skutku, životného štýlu, ako aj postoja k samotnému trestnému činu. Dôležitú úlohu pritom zohráva aj vplyv jeho sociálneho prostredia. V zmysle judikatúry (napr. Rt 23/1967) je nevyhnutné hodnotiť aj postoj páchatela k spáchanému činu. Záver o možnosti nápravy musí byť vždy v rovnováhe s požiadavkou ochrany spoločnosti, jej členov a štátu, a to prostredníctvom uloženého trestu, ktorý zároveň musí spĺňať aj preventívny a výchovný účel vo vzťahu k spoločnosti ako celku. Súd preto pri

ukladaní trestu vychádzal zo zásady zákonnosti a zásady individualizácie trestu, ktoré musia byť vo vzájomnej rovnováhe, aby mohol byť uložený spravodlivý a účinný trest.

V prípade obžalovaného okresný súd zistil, že doposiaľ bol dvakrát súdne trestaný, a to rozhodnutím okresného súdu z 26. 01. 2005, sp. zn. 2T/63/2004 (lúpež a výtržníctvo podľa zákona č. 140/1961 Zb.), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky. Uvedené odsúdenie je zahladené. Naposledy rozhodnutím z 12. 09. 2012 č. 2Pv 368/11/6613, bolo voči obžalovanému podmienené zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou 18 mesiacov, pričom sa osvedčil v skúšobnej dobe. Doposiaľ sa dopustil jedného priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (01. 12. 2019), za čo bol riešený napomenutím. Obžalovaný mal iba formálne hodnotenie jeho povesti v obci Ladomerská Vieska vzhľadom na to, že sa v nej zdržiava zriedkavo.

U obžalovaného okresný súd vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že doposiaľ viedol riadny život na čo bol súd povinný prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona. Súd nevzhliadol žiadnu priťažujúcu okolnosť. Po posúdení všetkých uvedených okolností súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 1 000 Eur, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, na základe ktorých dospel k záveru, že uloženie alternatívneho trestu v uvedenej výmere postačuje na naplnenie účelu trestu.

Okresný súd zároveň určil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Spolu s peňažným trestom obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci v súlade s § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, konkrétne strelnej zbrane značky SIG SAUER P320, číslo 58B010581, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Uloženie peňažného trestu spolu s trestom prepadnutia veci zabezpečí dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie a takto uložené tresty naplňajú všetky požiadavky vyplývajúce z ust. § 34 a nasl. Trestného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Žiar nad Hronom k sp. zn. 1T/22/2024. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takej osoby, oznámením je až doručenie. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2 Trestného poriadku).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a Trestného poriadku) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2 Trestného poriadku). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2 Trestného poriadku)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b Trestného poriadku) a to len vo svoj prospech (§ 308/2 Trestného poriadku)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2 Trestného poriadku)
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2 Trestného poriadku)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1 Trestného poriadku)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c Trestného poriadku), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1 Trestného poriadku). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68 Trestného poriadku)

- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d Trestného poriadku), (§ 45/1 Trestného poriadku).

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.